

Wouter Pype

of het gevecht met de vorm

FOTO © TOM LAGAST

In "*Want niet één is ons gevoel*", een cursiefje uit 2006, beschrijft dichter Paul Rigolle wat hem beroert bij de bronzen van Wouter Pype. De tekst zelf vermeldt het werk noch de kunstenaar, alleen de opgeroepen sfeer telt. Pas op het einde bij het copyright-teken vermeldt de dichter zijn inspiratiebron; "*aantekening bij het ruimtelijk werk van Wouter Pype*". Zijn website toont twee werken uit die periode.

Pype sleepte zonet de Prijs voor Beeldende Kunsten van de stad Harelbeke 2007 in de wacht.

In 2001 was hij laureaat Beeldhouwen van Stimulans, een wedstrijd die kritisch naar beloftevol jong talent speurt.

Zijn nieuwste beelden tonen een consequent doorgedreven eigen ruimtelijke vormgeving met het menselijke lichaam als inspirerende spil. Het lichaam wordt bij Pype benaderd als een uitdagend voorwerp.

Vroeger keek hij naar dit voorwerp als een moeilijk gegeven: "Een vorm met aanhangsels".

Daarom ontleedde hij het, ontrafelde het lichaam in meer homogene op zich staande onderdelen die hij het liefst als halfverheven sculpturen tegen een wand hangt: een hoofd frontaal gepresenteerd of in zij-aanzicht; een stuk buste en arm met een hoofd.

Wat de kunstenaar aldus als boeiende vorm presenteert komt bij de beschouwer over als een poëtische benadering van de mens. Die poëzie vloeit niet in het minst voort uit het sterke vakmanschap van de uitvoering. Het nieuwste werk verlaat méér en méér de halfverheven vorm.

Ook nu blijft Pype zijn ontledende visie trouw door op het bovenlichaam en één arm te focussen. Precies die arm, voorheen benaderd als een moeilijk aanhangsel, wordt nu een welkom instrument om ruimte te creëren en beweging te omschrijven. Het uitgebeelde lijkt er veel groter door te worden dan het werkelijk is.

Pype rekt een arm uit en tekent er een beweging mee in de ruimte. Het lichaam wordt in die beweging meegezogen en weet zich dynamisch te positioneren in de omgeving. Twee van die beelden werkt hij uit tot een diptiek, waarbij telkens één lang gerekte arm en de elkaar net niet rakende vuisten zorgen voor een vlot geritmeerde dialoog.

Al kijkend naar Pype's bronzen volg je onbewust de vormaftastende gedachtegang van de kunstenaar het lijkt een weldoordachte still van een ballet. (DV)

Wouter Pype

Bronzen

03 juni-17 juni 2007

De Queeste Kunstkamers

Trappistenweg 54 • 8978 Abele / Watou

Open vrij, zat, zon van 14u tot 18 u en op afspraak

Vernissage

3 juni 2007 | 15u-18u

www.dequeeste-art.be

Wouter Pype

of het gevecht met de vorm

FOTO © TOM LAGAST

Want niet één is ons gevoel

Door Paul Rigolle

Het gevoel... Ik heb het gevoel, zegt iemand, en daar stukt het al. Misschien bij gebrek aan woorden, misschien om de gêne die ons plotseling overvalt nog voor we uitgesproken zijn. Maar zelfs al scharrelen we alles samen en gaan we verder, we spreken ons niet uit. Eerder houden we ons in.

Zo hoor ik het. Zo zegt men dat, dagelijks, meer dan honderd keren op een dag: Ik heb het gevoel dat. Of het gevoel zus. Of mij lijkt het eerder zo. Terwijl, wat jij, het toch ook anders is...

Wat is het wat men bedoelt. Heeft men wel echt een gevoel als men zegt dat men het heeft. En kan het één uit de duizend zijn. Want niet één is ons gevoel. Het bestaat uit meer. Uit veel meer bestaat het. Het versplintert en het komt opnieuw bij elkaar. Op één en hetzelfde ogenblik komt het opnieuw bij elkaar.

Iemand zou 'ns een spartelende poging moeten doen. Amechtig. Telkens weer iemand zegt "ik heb het gevoel dat" daarvan een foto te nemen! Het vastleggen van sporen op een gezicht. Het afdrucken van de dingen die wij gevoelens noemen en wat wij er ieder afzonderlijk onder verstaan. Iemand zou dat 'ns moeten doen. Het vastleggen voor het weer verdwijnt. Teder tentakel, gevoelige plaat. De kaart

van de wereld getekend door de uiterst vage contouren van alleen maar het gevoel.

Niet één is het gevoel. En daarom kan het gebeuren dat men dagenlang rond kan lopen met het gevoel dat alles een loopje neemt. Dat de feiten een loopje nemen met. Aan de haal gaan. Met jou. Met iedereen. En dat jij ergens in de niets ontziende stoet achterop loopt te hinken hoewel men jou ontziet en er nooit iemand te vinden is die bereid is om voluit en hardop "mankepoot" naar jou te roepen.

Het gevoel te hebben niet vooruit te gaan. Ken je dat? Het is de stilte voor de stormen van april. Het is het geluid van de aarde, de schitterend opengehaalde aarde van april. Het is de voorbode van wat nog moet komen. Het is de glimlach om het onbestemd gevoel dat zich aandient en waarover niettemin niemand spreken kan.

Soms is het goed om te vergeten hoe hard dit leven gaat terwijl we het gevoel hebben niet eens in staat zijn om de hand te kennen waaraan we mogen lopen.

© tekst: Paul Rigolle "Want niet één is ons gevoel" - 2006
- Aantekening bij het werk van Wouter Pype

Links:

www.dequeeste-art.be/kunstenaars/detail.php?artiest=pype
www.paulrigolle.be